

Kanske bor vi alla i Dogville

Vända andra kinden till eller hämnas. *Folkteaterns* scenversion av **Lars von Triers** film är en enastående uppvisning av hur flytande gränsen mellan dessa båda positioner är. Flyktingen **Grace** (Andrea Edwards) plötsliga ankomst till gudsförgättna hålan Dogville blir ett snabbspår till trakterna där människans lägre jag bor. Gangstrar och lagens långa arm söker henne och förser invånarna med hållhaken. Inte anar de katastrofen de därmed sitter på.

Men före den bevittnar vi fängslande personlighetsförskjutningar när invånarna träder in och ut ur godhet, ondska och ett antal fasetter däremellan. Bestående intryck blir den mörka människosynen, hur Grace nästa tar chansen att utnyttja henne till max. Snart hålls hon i kedjor lagom långa för att räcka till de olika arbetsmomenten i ett sanslöst tempo. Även den högtstående moralens uttolkare **Tom** (David Fukamachi Regnfors), komiskt rättfärdig, uppfostrande och poserade i sina kärleksnärmanden till Grace, vacklar och tycks vara på väg i riktning mot något betydligt mindre uppblåst men också mindre hedervärd.

Nu till det riktigt jobbiga; kanske berättar Folkteatern att vi alla egentligen bor i Dogville. Tecknen leder åt det hållet. Skådespelarna tar blickkontakt med publiken, riktar repliker direkt till oss och inte minst badar salongen i ljus när invånarna (och vi) har avstämningsmöten med allt mer svåruthärdliga beslut på dagordningen.

Men blir känslotrycket för invaderande är toaletterna en trappa ned bästa platsen. Lås om dig, greppa tag i den "biktafon" som förutseende installerats, bekänn dina hämndtankar och – enligt den anslagna instruktionen – bli förlåten!

Helena Bjerkelius

Dogville

av Lars von Trier, scenversion Christian Lollike

Regi: Frida Röhl

Folkteatern Göteborg

Spelas till 12 december